

Raphaëlle Giordano

Titlul original din limba franceză:
Le jour où les lions mangeront de la salade verte
© 2017 Groupe Eyrolles, Paris, Franța

© 2018, Didactica Publishing House, București, România

Creative

este marcă înregistrată Didactica Publishing House
Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată
fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion

Redactor: Teodora Zaharia

Corector: Lorina Chițan

DTP: Mihaela Dumitrescu

Imagini copertă: Shutterstock.com

Didactica Publishing House
Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Munteania Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București

Comenzi și informații:

telefon/fax: +04 21 410.88.14; +04 21 410.88.10

email: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

ISBN: 978-606-683-832-0

CHIAR ȘI LEII POT MÂNCĂ SALATĂ

Traducere de Anca Măgurean

Creative

1

SÂNGELE ROȘU ȚĂŞNEȘTE PE NISIPUL ARENEI ca un dripping pe un tablou de Jackson Pollock. În centrul acestui tablou viu, un taur, o copleșitoare masă neagră și opacă, se desprinde fără milă de pe nisip. Corida este ridicată la rang de artă, iar mulțimea adunată grămadă, cu privirea avidă, își bea până la capăt cupa plină de fascinație morbidă...

Monstrul râcâie în nisipul fierbinte. Zgârie pământul cu copita asemenea furcii unui diavol, puterea sa de mascul fiind, fără să vrea, imaginea Răului care devine tot mai puternic... În fața lui, un om în veșmânt de lumină, complet absolvit de părțile sale întunecate de publicul cucerit dinainte. Duel al egourilor. Orgoliul masculin profund atins de banderile. Năriile animalului și năriile omului freamătă în aceeași dorință de a învinge. Toreadorul atinge cu un gest rapid steagul roșu, ca o mișcare fulgerătoare cu un penel provocator. Mișcările accelerează dintr-o dată.

Animalul sare cu o viteză amețitoare și începe să se învârtă. Imaginea corpuriilor, în această mișcare anarhică, se destructurează, dând scenei un aer fals de *Guernica* a lui Picasso. Stupoare! Toreadorul se rostogolește în țărâna pentru a eschiva atacul. Taurul dă ocol arenei, apoi atacă din nou și sare, dând la iveală două gonade mișcătoare uriașe, tribut sau povară a virilității... Un urlet scapă din gura toreadorului,

amestecându-se cu horcătul lugubru al animalului. Gura căscată se face tot mai mare, până când ajunge o îngrozitoare gaură neagră, gata să îngheță totul în neantul mortal.

Romane se trezi tresărind. Broboane de sudoare i se prelung pe frunte. Nu era prima dată când avea acest vis.

E din cauza tracului, își spuse ea întinzându-și membrele amortite. Coșmarul revinea înaintea fiecărei conferințe publice importante pe care o avea. Soneria insuportabilă a telefonului începu iar să sune strident. Tânăra mormăi treându-și degetul nervos pe sticla netedă a ecranului, pentru a pune capăt acestui supliciu sonor.

Ora 14:30. Minutele devineau nemiloase în astfel de cazuri și se scurgeau fără preget. Nu avea timp de pierdut. Romane sări din pat, și, cu un gest rapid al mâinii, îndepărta semnele siestei de pe chip. Își răsuci rapid părul negru și ondulat într-un coc sălbatic în care înfipse primul creion pe care îl avu la îndemâna, în chip de pieptene. Halatul îi căzu la picioare fără să opună nicio rezistență, în timp ce intra în cabina de duș. În dușul putea observa în voie curbele clare ale corpului său frumos cu forme, de femeie sportivă de treizeci de ani, iar materialul cromat ar fi roșit probabil dacă ar fi avut formă umană.

Apoi Romane se înveli din cap până în picioare într-un prosop uriaș și frecă în grabă oglinda cu mâna strânsă pumn pentru a se putea vedea în ea.

Sunt încântată să vă vorbesc astăzi despre o temă care îmi este dragă și care ne interesează pe toți: burneria în viața noastră de fiecare zi!

Burneria... Găsise acest nume pentru a denumi toate comportamentele mai mult sau mai puțin dăunătoare cu care aproape toată lumea se confruntă în viața de toate zilele, la birou, acasă și oriunde: un șofer sau un client care își varsă pe

nedrept nervii asupra ta, un șef care te critică în public, partenerul lipsit de cel mai elementar tact... Exemplele de burnerie puteau fi enumerate la nesfârșit!

Printre caracteristicile cel mai des întâlnite la persoanele supuse burneriei, câteva erau de grade diferite: o anumită creștere a egoului (și latura egocentrică ce merge mâna în mâna...), un instinct de dominatie și un sentiment de superioritate mai mult sau mai puțin exacerbate, precum și o înclinație naturală pentru jocurile de putere sau pentru luptele pentru putere. Atunci când vorbea despre burnerie, Romane evoca adesea nefericitele „mici atacuri la sensibilitate”, de multe ori premeditate (lipsa de tact, refuzul de a-i asculta pe ceilalți, meschinării diverse), înclinația regretabilă către agresivitatea facilă sau gratuită, fără a uita reua-credință în orice bună-credință, din păcate atât de răspândită. La fel de frecventă este și tendința de a judeca oamenii cu ușurință și pentru criticele „sub forma celor trei n”: nedrepte, nejustificate, neadecvate, sau uneori nevoia de nestăpânit de a pune presiuni inutile sau de a avea dreptate mai mult decât se cuvine... Pe scurt, burneria putea fi întâlnită la orice nivel.

Romane își dăduse repede seama că aceasta era vocația sa: să scadă nivelul de burnerie oriunde era posibil! Astfel, misiunea sa părea triplă: să ajute oamenii să își înfrunte comportamentele burnice, să îi facă pe toți să devină conștienți și să reflecteze la propriile înclinații burnice și, în fine, să ajute la schimbarea celor care doreau o schimbare, învățându-i să își deburneze eficient comportamentele. Un fel de schimbare integrală – de postură și de mentalitate. Care era ideea? Să steargă defectele burnice dăunătoare și să dezvolte un *fel de a fi* mai corect și mai armonios.

Azi avea mari speranțe de la conferința pe care urma să o prezinte pentru a-și promova acțiunea. Presa va fi acolo.

În fața oglinzi, Romane își repeta textul pentru a prinde încredere, în timp ce se machia pentru eveniment. Nu-i plăcea să fie stridentă, de aceea învățase de la o profesionistă cum să-și pună chipul în lumină fără să abuzeze de artificii prea tipătoare... De la tatăl său de origine lituaniană moștenise ochii de culoarea apei verzi. În schimb, de la mama sa primise grația descendentei sale venețiene. Acest soc al culturilor marcase personalitatea lui Romane cu o dualitate iremediabilă. Putea fi pe cât de expansivă, pe atât de rezervată, pe cât de sălbatică pe atât de sociabilă, pe cât de blandă, pe atât de nemiloasă. Nu era la îndemâna oricui să facă față acestor contradicții. Peter Gardener simțiase asta pe pielea lui, iar căsătoria lor se soldase cu un eșec în mai puțin de doi ani. Din această experiență maritală, Romane păstrase doar numele de familie, și de atunci și-a lăsat viața sentimentală de izbeliște, preferând să se dedice trup și suflet dezvoltării întreprinderii sale.

Ora 15:00. În timp ce se îmbrăca, își dădu seama că îi era foame. Deschise frigiderul: deșertul Gobi. Ura acest lucru, dar era nevoie să dea iama la fast-foodul de la colțul străzii...

Încurcată de geanta pe care o ținea sub braț și ocupată să încuie ușa cu o mână, Romane răspunse la telefonul care suna cu un al treilea braț crescut în spate:

— Tată? Da, nu, nu pot vorbi acum. Bineînțeles că ajung la timp... Presa e deja acolo? Ai reușit să convoci pe toată lumea? Perfect. Bine, te las. Da, și eu... Te sărut.

Tatăl său. Deveniseră atât de apropiati... Cine ar fi crezut? El care altădată lua toți laurii burneriei... Azi se schimbase mult și investea ca nimeni altul în întreprindere, alături de Romane. Tânără era bucuroasă că el îi putea fi alături pentru

a o susține la conferință. Se baza mult pe el în ultimele luni, e adevărat. De la divorțul din urmă cu un an și jumătate, el devenise stâlpul vieții ei. Faptul că îl știa acolo o ajuta să-și depășească tracul în fața publicului. Romane susținea ușurată la acest gând, în timp ce intra în fast-food. Din fericire, la acea oră nu prea era multă lume.

— Nu, mulțumesc, fără ketchup. Și o apă minerală, vă rog.

Romane apucă un pai și culcă sticla de apă pe tavă ca să nu cadă. Se așeză într-un colț liniștit, până când un grup de adolescenți luă cu asalt masa de alături.

De ce trebuiau oare să vorbească așa, la fel de grețos și greoi ca hamburgerii pe care îi mâncau? Mai ales fetele. *Burnerie precoce*, își spuse Romane, care ezita între amuzament și consternare.

— Nu, în mă-ta, Dylan, adevărul e că mă enervezi de mor când îmi vorbești așa!

Erau fete care adoptau trăsături burnemutante: pentru a se adapta la mediu, credeau că sunt obligate să copieze modelul masculin și să se transforme în tipi cu sânii. Păcat. Cu siguranță, burneria câștiga teren și Romane avea de furcă din plin... Totuși, nu plecă din fast-food fără să reflecteze. Deocamdată, nu avea timp să se joace de-a Spiderman-salvatorul-de-burnici-în-devenire.

Se urcă într-un taxi.

— La Casa Politehnicienilor, vă rog!

Soferul încuviință din cap fără să tresără. Prin fața ochilor ei defila întregul Paris, dându-și la iveală înclinațiile burnice, cu elementul principal, Turnul Eiffel, care își arăta forma falnică fără complexele privirilor. Domina orașul ca o doamnă de

fier, măsurându-se cu fratele său nu mai puțin burnic, obeliscul din piața Concorde...)

După câteva opriri și ocoluri, taxiul ajunse în sfârșit la destinație, oprindu-se în coloana dublă de mașini, într-un concert de claxoane.

— Păstrați restul, zâmbi Romane, ieșind cu grație din mașină cu picioarele bine conturate de ciorapii negri.

Tatăl său o aștepta la ușă. Sala era plină. Tânără simțea iniția bătându-i cu putere.

Total era pregătit pentru intervenția sa. Microfonul montat pe suportul înalt o aștepta, gata să-i soarbă cuvintele. Să îl le soarbă. Acesta era gândul care îi trecu lui Romane prin minte, în timp ce simțea cum i se usucă gâtul sub efectul emoției. Ca de obicei, se temea că o să-i răgușească vocea. *Mestecă apă, își amintea ea tehnica antistres în momentele grele când trebuia să ia cuvântul. Nu oamenii se uită la tine, tu te uiți la ei... Tracul se vede mai puțin decât crezi...* Romane se liniștea, repetându-și fără oprire aceste sfaturi. O inspirație adâncă, un zâmbet strălucitor: putea începe.

La primele cuvinte, microfonul scoase un sfârâit teribil, parcă trădând-o. Bărbatul din primul rând se strâmbă râzând: „Ah! Femeile și tehnologia...“ Trebuie că se fi crezut foarte amuzant, zâmbindu-i obscen lui Romane și făcându-i cu ochiul, gest încărcat de o conivență univocă.

Romane îi mulțumi în gând bărbatului care îi permitea să confirme importanța și amploarea misiunii sale... Își suflecă mental mâneurile.

2

CLÉMENCE SE AFLA DE CINCI ANI în serviciul lui Maximilien Vogue, directorul general al imperiului Cosmetics&Co. Dar munca alături de acel om era ca viața unui câine, timpul părea deșapte ori mai lung... Numai că această soartă îi convenea de minune. „Asistentă personală“, a se înțelege: mâna dreaptă. Chiar dacă, în principiu, erau mai multe brațe; Shiva ar fi trebuit să fie al doilea său prenume. Dar conta prea puțin. Clémence adora să se simtă indispensabilă. Nu ar fi făcut asta pentru origine, dar pentru Maximilien ar fi urcat și munții Himalaya. Acum zâmbea trecând prin holurile companiei, grăbită să îi aducă o veste bună: tocmai primise acordul pentru o comandă de mare importanță, un contract pe care Cosmetics&Co îl câștigase după o luptă acerbă. Toate acele săptămâni se uitase la Maximilien cum trăgea sfori și nu se putea opri să nu-i admire încă o dată incredibilă abilitate de a se strecura în mintea persoanei vizate pentru a o cuceri și a o convinge... Când patronul își alegea un potențial client, nimic nu putea să îl mai întoarcă din cale de la obiectivul său, de care se agăța ca un buldog feroce, înaintând cu magnetismul unei pantere negre... Se gândeau la toate acele seri în care rămăsesese peste program ca să-l susțină, și la ciudata complicitate care se născuse între ei. Clémence gusta atunci calmul liniștitor al birourilor goale după efervescența aproape isterică din timpul zilei și savura plăcerea de a-l avea doar

pentru ea pentru o clipă... Neavând nici soț și nici copii, inima nu-i dădea deloc ghez când trebuia să se întoarcă acasă: viața ei era aici, între acești pereți. Și, pe cât posibil, cât mai aproape de acest bărbat care o fascina. În unele seri, când Maximilien Vogue considera că lucraseră cu spor, se întâmpla să-i propună ceva de băut. Scotea atunci din rezerva sa secretă un vin bun de Bordeaux pe care îl sorbeau pe îndelete. Îl vedea relaxându-se și dându-și la o parte, pentru o clipă, masca de fier, arătând un chip pe care puțini oameni aveau privilegiul să-l vadă!

La acest gând, un zâmbet pluti pe buzele lui Clémence în timp ce traversa sala mare de așteptare. Aerul său de madonă triumfătoare nu le scăpă telefonistelor de elită care o salută ca pe regina mamă. Toată lumea cunoștea locul privilegiat pe care Clémence îl ocupa pe lângă domnul Vogue, ceea ce îi conferea un statut special. Cele două invadioase o urmărîră cu o privire lipsită de complezență, scanând-o din cap până în picioare, inspectându-i înfățișarea, linia ciorapilor impecabil de dreaptă, fusta de firmă și cămașa de mătase care se mulau delicat pe formele sale generoase. Cu părul blond de culoarea cenușii ridicat într-un coc sofisticat, cu ochii albaștri alungiți la nesfârșit cu un eyeliner negru și buzele acoperite cu un ruj îndrăzneț, Clémence afișa fără tăgadă un look vechi de Hollywood; ai fi spus că e o eroină din filmele lui Hitchcock. Fără nicio îndoială, făcea parte din categoria femeilor frumoase, cu chipul la fel de neted ca și părul. Nicio trăsătură nu putea trăda cei treizeci și cinci de ani pe care îi avea.

Două persoane așteptau pe canapeaua cu linii rafinate și contemporane semnată de un designer celebru, la fel ca toate obiectele prezente în încăpere, estetică ce afișa de la bun început vizitatorilor situația suspusă a casei.

— S-a ocupat cineva de dumneavastră? întrebă ea cu politie.

— Da, mulțumesc. Am fost anunțați, răsunse unul dintre cei doi bărbați cu un accent anglo-saxon.

— Perfect, zâmbi Clémence. Merg să văd ce face domnul Vogue.

Se apropi de biroul lui Maximilien și rămase înțepenită auzind fragmente dintr-o conversație aprinsă trecând prin ușă. Era clar că nu era momentul potrivit să intervină. Clémence se hotărî să se întoarcă în biroul său, separat de cel al lui Maximilien printr-un simplu perete... Închise ușa și trase storurile pentru a se bucura de o intimitate perfectă și putu astfel să își lipească urechea de perete pentru a asculta conversația. La naiba cu scrupulele.

Vocea șefului trăda o supărare puternică. Nu recunoscu cealaltă voce, dar tonul părea încărcat de reproșuri.

— Îți dai seama în ce te transformi?

— Ce, cum adică mă transform? Hm? Dar tu îți dai seama de câte trebuie să mă ocup, de tot ce îmi apasă pe umeri?

— Tu, tu și iar tu! Parcă ai fi buricul pământului! Te mai gândești și la alții, din când în când?

De la locul său din care trăgea cu urechea, Clémence tre sări în fața acestei critici. Cum avea să reacționeze domnul Vogue în fața unei asemenea obrăznicii? Și-l imagina, palidă, sub afrontul acestor cuvinte venite ca o palmă.

— Da, chiar aşa, mai mult decât crezi... răsunse el, mai calm decât ar fi putut crede Clémence.

— Știi prin ce trec eu acum? Știi cât mi-e de greu? spunea femeia cu o voce din ce în ce mai răspicată. Am nevoie să îmi fii alături! Te-am sunat de zece ori, Max, și ce folos? Domnul e prea ocupat cu micile lui afaceri pentru a catadicsi să-mi răspundă.

Maximilien Vogue răspunse cu o voce plăcătoare.

— Trebuie să mă ocup de afacere, să meargă bine, Julie.

Fie că-ți place sau nu, eu nu am timp liber ca tine...

— A, îți mulțumesc! Îți mulțumesc că îmi aduci aminte că nu am un loc de muncă în acest moment... Crezi că e ușor, ca manechin? Și e din vina mea, dacă acum nu sunt căutată?

Voceea începe să trădeze lacrimi.

— În fine, Julie, știi foarte bine: n-ai decât să spui și îți găsesc de lucru, dacă ai nevoie...

— La naiba, Max! Știi bine că nu de un loc de muncă am eu nevoie... Ci de recunoaștere! De atenție... De iubire, da!

— Și nu ai toate astea? Nu crezi că exagerezi puțin?

— A! Mereu trebuie să minimizezi orice! Mereu trebuie să te faci că nu vezi indisponibilitatea ta cronică! Nu ești niciodată prezent, Maximilien. Și, chiar și atunci când ești aici, de fapt, ești departe... E insuportabil!

— Cum adică, sunt departe?

— Hai, lasă! Ultima dată când am luat cina împreună, ai ieșit de trei ori ca să dai niște telefoane foarte importante! Iar în restul timpului te-ai uitat la telefon din trei în trei minute. Sunt sigură că nu ai auzit niciun cuvânt din ce spuneam...

În biroul lui Clémence se auzi telefonul. Enervată că trebuie să se întrerupă într-un moment atât de crucial, se grăbi totuși spre telefon și expedie repede apelul. Apoi reveni pentru a asculta cearta.

— [...] Chiar mă dezamăgești, Max. Nu-mi place în ce te transformi... Te previn, dacă nu te schimbi, e gata între noi!

— Repede spui vorbe mari...

— Da, vorbe mari, Max! Te pricepi la cuvinte. Dar acum aştept fapte, auzi tu, fapte!

Spre marea surpriză a lui Clémence, Maximilien rămase mut. Vocea continuă cu mai mult elan.

— Uite, am luat asta pentru tine. Trebuie să te uiți. E programul lui Romane Gardener. O cunoști pe Romane Gardner? Ai auzit despre *burnerie*? Ea explică foarte bine în acest articol efectele nefaste ale comportamentelor burnice cum este al tău și tot răul pe care îl pot face celorlalți. Ar trebui să te ocupi mai îndeaproape de asta...

— Ascultă, Julie! Chiar nu am timp pentru aceste tâmperii...!

— Dacă nu ai timp pentru ceea ce este important, atunci nu prea mai avem ce să ne spunem...

— Julie! Greșești că o iei așa!

— Încearcă să te gândești la asta... Pa!

Clémence auzi ușa biroului lui Maximilien trântindu-se cu zgomot. *Oh, o să iasă scânteai*, își spuse ea. Începea să îl cunoască pe Maximilien Vogue și știa că o asemenea altercație îl făcea să își iasă din mintă. Femeia dădu ocol biroului în vârful picioarelor, ca să se așeze, și încercă să se calmeze. Mâinile îi tremurau ușor în timp ce aranja în sertar dosarele „speciale“. Dosarul bun-pentru-semnat al clientului italian aștepta. Cu siguranță că domnul Vogue nu era dispus să aibă nici cea mai mică conversație, fie ea și una aducătoare de vești bune... Clémence încuie sertarul și puse cheia micuță în paharul cu creioane, ascunzătoarea sa secretă. Apoi, cu gândurile de departe, încercă să se ocupe de mesajele care veneau pe bandă rulantă. Soneria insistență a telefonului o făcu să tresare puternic. Era el.